

บทที่ ๑๕

ความฉลาดริเริ่มของคนอเมริกัน

ในตอนต้นเดือนพฤศจิกายนพวกเราได้รับคำสั่งให้ไปพักผ่อนและฟื้นฟู ในสงครามอินทนาการในแนวหน้าจะได้มีโอกาสไปพักผ่อนในแนวหลังเป็นพัก ๆ แต่ที่เวียดนามนี้แตกต่างกันเพราะไม่มีแนวหลัง ทหารที่อยู่ในสมรภูมิลบจะอยู่อย่างนั้นไปเรื่อย ๆ ไม่มีช่วงพัก นั่นเป็นชะตากรรมของพวกเรา พลวิทย์พีท สแพงเกลอร์ เป็นคนแรกที่กระจายข่าว เขายืนใกล้วิทยุตอนที่มีคนวิทยุมายบอกข่าวและไม่เกินนาทีข่าวก็กระจายไปรอบฐาน

“เฮ้ พวกเราจะได้กลับบ้านแล้ว” และทหารคนหนึ่งก็ตอบมา “ไม่ใช่บ้าน ไอ้โง่ แต่ไปในที่ที่ห่างจากที่แย่ ๆ แห่งนี้” สแพงเกลอร์ถาม “แล้วพวกเขาจะพาเราไปไหนล่ะ” อีกคนก็ตอบ “ใครจะไปสนวะแค่ออกจากที่นี่ได้ก็ดีถมิดแล้ว ไซ้ไหม” ทั้งคนใหม่คนเก่าต่างก็ตื่นเต้น ผมบังคับตัวเองให้นึกแผนการที่จะป้องกันหมู่บ้านทรงกลมในระหว่างที่เราไปพัก

ไม่กี่ชั่วโมงก่อนที่เฮลิคอปเตอร์จะมารับพวกเราก็มีกำลังทหารประมาณหนึ่งหมวดมารับหน้าที่ในการรักษาฐาน กำลังที่มาใหม่มีคนน้อยกว่าเรา มีนายสิบยศจำทำหน้าที่ผู้บังคับหมวด ตอนฟังการสรุปสถานการณ์จากผมดูเหมือนเขาจะไม่ค่อยชอบเท่าไร เขามาจากหน่วยที่ไม่ค่อยมี

การปะทะ ผมอธิบายถึงสถานการณ์ทั้งหมดรวมถึงยุทธวิธีที่ข้าศึกอาจจะใช้ พวกเราจะไม่อยู่แค่สามวัน แต่สำหรับจำคนนั้นมันฟังดูเหมือนนานมาก ฟังจากวิธีการพูดผมรู้ได้เลยว่าเขาคงไม่ทำอะไรเสี่ยง ๆ เช่น การออกไปลาดตระเวนเป็นแน่ คงอยู่แต่ในฐานรอพวกเรากลับมา ผมไม่อยากตำหนิเขา เพราะพวกเขามีกำลังเพียง ๑๕ คนเท่านั้น และผมก็คิดว่าในระหว่างที่เราไม่อยู่พวกข้าศึกคงทำอะไรบางอย่างเพื่อต้อนรับตอนพวกเรากลับมา เช่น วางกับระเบิดเพิ่มในบริเวณที่ हमัดเราได้รับผิดชอบ แต่นั่นก็อีกตั้งสามวัน

ตอนที่พวกเรากอยอยู่ลานเฮลิคอปเตอร์ใกล้ฐาน พวกเราเหมือนกับนักโทษที่เพิ่งออกจากคุกยังงัยงั้น วันหยุดพักสามวันนี้รับรองว่าจะไม่มีใครบาดเจ็บหรือเสียชีวิต พวกเราดีใจจนเนื้อเต้น ในสนามรบพวกเขาได้แสดงให้เห็นถึงความแข็งแกร่งที่สามารถยืนหยัดอยู่ได้ และในเวลาที่ได้พักถึงแม้จะแค่สามวัน ก็น่าจะทำให้พวกเขาได้รู้รสชาติของการมีชีวิตอยู่ว่ามันมีค่าแค่ไหน เสียงดีใจก็ดังสนั่นเมื่อเฮลิคอปเตอร์แบบชินุกหรือซีเอช-๔๗ (CH-47) มาถึง ผุ่นตลบที่เกิดจากใบพัดของเครื่องก็ไม่สามารถพัดพา รอยยิ้มออกจากใบหน้าลูกน้องผมได้ พวกเราเข้าไปอัดกันแน่นในเครื่อง ในเวลาไม่กี่นาที สามวันจากนี้ หมู่บ้านทองแลมไม่ใช่สิ่งที่พวกเราต้องห่วง

แต่ทุกอย่างก็ไม่สวยหรูเสมอไป นายทหารการเงินผู้ हमัดไซมอน เลกรี ที่กำลังถ่มน้ำลาย (คงเพื่อให้ตัวเองดูเท่) ถามผมว่า “คุณเป็นผู้ हमัดของทหารพวกนี้ใช่ไหม” ผมตอบด้วยท่าทางให้รู้ว่าฉันคือของจริงนะ ไม่ได้มาอยู่สบายแบบแก “ใช่” แล้วเขาก็พูด “ผมต้องรบกวนให้คุณรวบรวมตัว แลกเงินจากลูกน้องคุณมาให้ผม วันนี้เป็นวันที่ต้องรวบรวมไว้ที่ส่วนกลาง ก่อน ทุกดอลล่าร์เลย” ผมตะโกนด้วยความโมโหท่ามกลางเสียงเครื่องยนต์ ที่ดังกระหึ่ม “บ้าแล้ว คุณจะมาเอาเงินของพวกเขาไปไม่ได้” แต่เขาไม่สนใจ

และพูดว่า “อ้อได้สิ เพราะเป็นคำสั่งของผู้บัญชาการแม่ควี (MACV) เตี่ยผมจะอ่านคำสั่งให้ฟัง” ผมเลยพูดว่า “น้อย ๆ หน่อยพวก ผมอ่าน ออกนะ” และแล้วก็เป็นอย่างที่นายทหารการเงินพูดจริง ๆ “แล้วพวกเรา จะได้เงินคืนตอนไหน” ผมถามทั้งที่รู้อยู่แล้ววกก็ได้คืน “ประมาณ ๗ - ๑๐ วัน จะได้คืนครบหมด” เขาตอบด้วยความมั่นใจในวิชาชีพเขาของเหล่า ทหารการเงิน

การเรียกคืนตัวแลกเงินเป็นวิธีการอย่างหนึ่งที่ป้องกันไม่ให้มันหลุด ไปในตลาดมืด เพราะที่เวียดนามสกุลเงินท้องถิ่นมีค่าน้อยมากและมีอัตรา เงินเฟ้อสูง ดังนั้นอะไรที่เกี่ยวข้องกับเงินดอลลาร์ดูเหมือนจะมีค่าหมด รวมถึงตัวแลกเงินนี้ด้วย วิธีการในการป้องกันไม่ให้เงินที่ใช้ที่เวียดนาม หลุดไปในตลาดมืดมีหลายอย่าง เช่น เปลี่ยนรูปแบบของตัวแลกเงินเป็น ระยะ ๆ คนที่จะมาแสดงสิทธิ์ต้องเป็นเจ้าของตัวที่แท้จริงโดยมีชื่อกำกับ คนที่ไม่ใช่เจ้าของตัวที่ถืออยู่ในตลาดมืดก็ไม่ต่างอะไรกับการถือกระดาษ เปลา ๆ แต่พวกที่อยู่ในตลาดมืดมักจะมีแหล่งข่าวทำให้รู้ล่วงหน้าว่าจะมี การปรับเปลี่ยนอะไรช่วงไหนเพื่อลดความสูญเสียที่จะเกิดขึ้น มีแต่คนโง่ อย่างผมที่ไม่รู้อะไรและก็ไม่สามารถช่วยอะไรลูกน้องได้มากในเรื่องเงิน ๆ ทอง ๆ นี้

“โอเคทุกคน มองมาทางนี้กันหน่อย เตี่ยผู้หมวดนั้นจะเดินไปหา พวกเราทีละคนเพื่อให้เซ็นเอกสารและให้เก็บใบเสร็จไว้ แล้วพวกเราจะได้ เงินคืนทีหลัง คนที่ไม่ให้ความร่วมมือหรือข่มขู่เขา ผมจะส่งกลับไป ที่ ทรองแลมตันที” เสร็จแล้วผมก็นั่งลงพร้อมกับฟังเสียงบนและสบถที่ ตามมาจากลูกน้อง หมวดไซมอนรู้ดีว่าตัวเองทำให้พวกทหารไม่พอใจและ เสี่ยงต่อการถูกโยนออกนอกเครื่องได้ แต่ละก้าวเดินของเขารู้สึกว่าจะเป็น ไปด้วยความระมัดระวัง ผมเข้าใจในความรู้สึกของลูกน้องดี มีสิ่งเดียวที่เงิน

จะซื้อได้ในที่ที่พวกเราจะไปนั่นคือผู้หญิง พวกเรากำลังมุ่งหน้าไปที่ชายหาดที่เตรียมไว้เฉพาะสำหรับพวกเรา ซึ่งด้านทิศเหนือและใต้กันด้วยเทือกเขาที่พวกเราเรียกว่า ไทเกอร์ เทือกเขานี้สูงชันมากจนยากที่ข้าศึกจะผ่านมาได้ และถึงจะผ่านมาได้ก็ต้องหมดแรงจนไม่สามารถทำอะไรได้ อีกทั้งพวกเรายังสามารถสังเกตได้จากระยะไกล

ที่ชายหาดไม่มีอะไรเลยนอกอาคารไม้ไทรม ๗ และไม่มีเฟอร์นิเจอร์อะไรเลย มันคือที่พักของพวกเราขณะอยู่ที่นั่น คลื่นลมก็แรงเพราะเป็นฤดูมรสุม และลูกน้องผมไม่มีใครมาอาบน้ำแดดให้เห็นเลย มันไม่ได้เป็นสถานที่พิเศษอะไรเลยนอกจากให้เรามาอนเฉย ๆ ถ้าไม่มีผู้หญิงชาวเวียดนามผ่านเข้ามา แต่พวกหล่อนก็มาจนได้ ถือได้ว่าเก่งกว่าเวียดนามเสียอีก

ไม่รู้พวกหล่อนทำอะไร สู้ตายก็สามารถเข้ามาขายบริการให้เราเราได้ พวกหล่อนอาจจะมาทางเรือหรือไม่ก็ไต่ลงมาจากหน้าผาแล้วมาตั้งเป็นบังเกอร์นางโลมโกลั ๆ กับที่พวกเราอยู่ห่างกันเพียง ๗๕ เมตรเท่านั้นเอง โดยมีลวดหนามเก่า ๆ กัน ซึ่งก็คงเป็นความคิดของอนุศาสนาจารย์สักคนเมื่อสมัยพระเจ้าเหา ดูเหมือนความต้องการที่จะได้เงินจากพวกเรามีสูงมากจนไม่มีอะไรมาขวางกั้นได้ และก็มีเรื่องเล่ามากมายถึงความสามารถในการยั่วยวนของพวกหล่อน แต่พวกเราก็ไม่ได้ตกเป็นเหยื่อง่าย ๆ เพราะได้ส่งคืนตัวแลกเงินให้กับนายทหารการเงินไปแล้ว ตอนที่พวกเรากำลังจะลงจากเฮลิคอปเตอร์ท่ามกลางฝุ่นทรายที่คลุ้งไปทั่ว พวกหล่อนก็โบกมือให้อย่างตื่นเต้นดีใจ และพวกเราบางคนก็โบกมือตอบให้พวกเธอ แล้วก็โบกมือลาให้เฮลิคอปเตอร์ที่มาส่งและตามด้วยให้สัญลักษณ์พิเศษแก่หมวดไซมอน เลกรี ด้วย

เมื่อทุกคนพร้อม ผมทำการชักซ้อมแผนฉุกเฉินเพื่อเข้าศึกโจมตี โดยไม่รู้ตัว แต่ดูเหมือนจิตใจของลูกน้องจะไปอยู่ที่ผู้หญิงขายบริการ เหล่านั้นจนหมดแล้ว พวกหล่อนโบกมือให้เหมือนจะบอกว่า “เงินมา ผ้าหลุดจ้ะ” แต่น่าเสียดายที่พวกเราไม่มีเงินให้ พวกเราเลยนั่งที่ชายหาด อย่างเศร้า ๆ มาคิดดูอีกที มันเกินไปหรือเปล่าที่ผมต้องมาห้ามลูกน้อง ไม่ให้ไปยุ่งกับผู้หญิงพวกนั้น ความยุติธรรมในชีวิตมันอยู่ที่ไหนหนอ แต่ผมก็ต้องทำ

ก่อนที่ลูกน้องผมจะคลั่งตายเพราะผู้หญิงขายบริการเหล่านั้น กองทัพบกสหรัฐก็เข้ามาช่วยได้ทันเวลา พวกเขาไม่ปล่อยให้พวกเรามา พักผ่อนโดยที่ไม่มีอะไรช่วยผ่อนคลาย เสียงเฮลิคอปเตอร์ที่บรรทุก เครื่องดื่มสารพัดก็มาถึง ทั้งเบียร์ โซดา นายทหารฝ่ายเสนานิกรสมัยโน้น คงเห็นปัญหาว่าต้องมีอะไรพิเศษให้ทหารที่มารบได้กินดื่มกันบ้าง และ ความจริงเครื่องดื่มพวกนี้เป็นโควต้าของหมวดเราที่ควรจะได้ตั้งแต่มาถึง เวียดนามใหม่ ๆ แล้ว แต่ในที่สุดเราก็ได้มันมา พวกเราดีใจกันมาก บางคน พยายามเข้าไปตั้งแต่เฮลิคอปเตอร์ยังไม่แตะพื้น

ผมว่าลูกน้องผมฉลาด แม้เราจะไม่มีเงินแต่ก็รู้วิธีเปลี่ยนสินทรัพย์ ที่มีจนได้ผู้หญิงเวียดนามพวกนั้นมาครองสมใจอยาก ค็นั้นผมคอยจะ โทรศัพท์ทางไกลผ่านทางวิทยุสื่อสารไปหาภรรยาที่บ้าน คอยอยู่นาน ต้มเบียร์หมดไปมากมาย สุดท้ายก็ไม่ได้โทร แต่ก็ดีแล้วเพราะถ้าได้โทร จริง ๆ ภรรยาผมคงรู้ว่าผมกำลังเมา ผมตื่นเข้ามายังมีเงิน ๆ ศีรษะอยู่ แต่ก็ หลับดีมาก

วันที่สองของการพักผ่อนช่างผ่านไปเร็วเหลือเกิน ผมได้มีโอกาส พูดคุยกับลูกน้องด้วยบรรยากาศสบาย ๆ ทำให้ได้รู้ชีวิตส่วนตัวของแต่ละ

คนมากขึ้น และรู้ว่าแต่ละคนก็มีเอกลักษณ์ของตัวเองที่น่าค้นหา แต่ก็ต้องรักษาระยะห่างเอาไว้ เพื่อความเหมาะสมในการปกครองบังคับบัญชา ในอีกไม่นานพวกเราก็ต้องกลับไปพื้นฐานสู่สภาพเดิมของบรรยากาศการรบ และผมก็ต้องเป็นคนตัดสินใจในสิ่งที่ดีที่สุดเพื่อความปลอดภัยของทุกคน

และในวันที่สามก็ถึงเวลาที่พวกเราต้องกลับไปฐานหลังจากใช้เวลาอยู่ที่นี่ถึงกว่า ๔๘ ชั่วโมง และเชื่อว่ากำลังพลในหมวดของผมต้องเต็มไปด้วยโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ นี่ก็อาจเป็นสาเหตุที่ว่าทำไมพวกเวียดนามจึงไม่มาอยู่กับพวกเราตอนอยู่ที่ชายหาด เพราะพวกมันคิดว่าผู้หญิงนี่แหละคืออาวุธที่ร้ายกาจที่สุด แต่พวกมันมองข้ามอาวุธลับที่มีอำนาจสูงของเรา นั่นคือ ยาเพนนิซิลิน

หมวดที่มารักษาฐานดีใจมากที่เห็นพวกเรากลับมา พวกเขาบอกว่าถูกข่มขืนบ้างแต่ไม่มีอะไรมากไปกว่านั้นและก็ดูเหมือนว่าพวกเขาไม่ได้ออกไปลาดตระเวนเลย บ่ายวันนั้นผมจัดกำลังหนึ่งชุดออกไปทำการลาดตระเวนโดยผมไปด้วย ตอนนี้ทุกอย่างกลับมามีเหมือนเดิมแล้ว